

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/101/2024
Identifikačné číslo spisu:	1120209365
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1120209365.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Komplexná centrálna záchranná služba, so sídlom v Gabčíkove 4106, IČO: 37835793, zast. Fridrich Lawyers, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mickiewiczova 10, proti žalovanému Petit Press, a.s., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12, IČO: 35790253, zast. Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 2 a Advokátska kancelária Tomáš Kamenec, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Špitálska 43, o uloženie povinnosti uverejniť odpoveď a zaplatiť peňažnú náhradu podľa tlačového zákona, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 16C/28/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2024 sp. zn. 5Co/134/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2024 sp. zn. 5Co/134/2023 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 6. septembra 2021 č.k. 16C/28/2020-216 v znení opravného uznesenia Mestského súdu Bratislava IV z 3. októbra 2023 č.k. B1-16C/28/2020-272 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému podľa zák. č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (tlačový zákon) uverejniť odpoveď v Denníku U. a zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu vo výške 4 980 eur v súvislosti s publikovaným článkom uverejneným v denníku U. dňa 30.03.2020 s názvom „O.“ a súčasne žalovanému (v znení opravného uznesenia) priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Vo vzťahu k namietaným skutkovým tvrdeniam „Muž, ktorý prevádzkuje karanténne zariadenie v Gabčíkove, ..., dvakrát bol právoplatne odsúdený za krátenie daní a nedovolené podnikanie,“, „Neprekážalo mu ani to, že S. bol dvakrát právoplatne odsúdený. Prípady sa týkali rôznych nákupov a nesplácania pôžičiek“ sa súd prvej inštancie stotožnil s procesnou obranou žalovaného, že obsahom výrokov nie je osoba žalobcu, ale osoba PhDr. Y. S.. Právo na uverejnenie odpovede v súvislosti s

uvedenými skutkovými tvrdeniami, by v prípade, že tieto tvrdenia sú nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce a dotýkajú sa cti a dôstojnosti fyzickej osoby, mala práve dotknutá fyzická osoba, ktorá je jedine oprávnená domáhať sa súdnej ochrany, za súčasného splnenia zákonom požadovaných podmienok. Podľa názoru súdu je nepochybné, že namietané skutkové tvrdenia sa žalobcu ako právnickej osoby nijako netýkajú, nijakým spôsobom sa nedotýkajú jeho názvu alebo dobrej povesti, a teda v súvislosti s uverejnením týchto skutkových tvrdení nie je možné priznať právo žalobcovi na uverejnenie odpovede. Okrem iného tieto tvrdenia nesúviseli s činnosťou štatutárneho orgánu žalobcu, napádané skutkové tvrdenia boli v článku uverejnené o osobe PhDr. Y. S., nie však v spojení s jeho činnosťou štatutárneho orgánu, a teda nešlo o „útok“ voči štatutárnemu orgánu žalobcu, ako tvrdil žalobca. V súvislosti so skutkovým tvrdením „V účelovom zariadení v Gabčíkove, ktoré patrí Slovenskej technickej univerzite, prevádzkuje záchranná služba karanténu pre ľudí, ktorí počas pandémie koronavírusu prichádzajú na Slovensko zo zahraničia“ sa súd prvej inštancie stotožnil s procesnou obranou žalovaného a mal v zhode so žalovaným za to, že žalobcovi právo na uverejnenie odpovede podľa tlačového zákona nevzniklo, keď nebolo preukázané, že žalobcom napadnuté skutkové tvrdenie by bolo spôsobilé sa dotknúť dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby. Informáciou, že záchranná služba prevádzkuje karanténu pre ľudí, ktorí počas pandémie koronavírusu prichádzajú na Slovensko zo zahraničia, došlo k zjednodušeniu podanej informácie, pričom nebolo preukázané, že uverejnenie tohoto zjednodušenia by bolo neprijateľné a že bolo uverejnené s úmyslom poškodiť žalobcu a že by ho bolo možné vysvetľovať negatívne. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcom požadované znenie odpovede prekračuje zákonom vymedzený rozsah znenia odpovede (§ 8 ods. 3 tlačového zákona), keď žalobcom navrhované znenie textu odpovede obsahuje text označený hrubým písmom, ktorý neprimerane rozširuje článok nad rámec požadovaný tlačovým zákonom, v texte sú obsiahnuté informácie, ktoré nijakým spôsobom nesúvisia s predmetom článku a to, že žalobca zaslal žalovanému kópiu výpisu z registra trestov p. a znenie obsahuje tiež citáciu § 10 ods. 1 prvej vety zákona č. 330/2007 Z.z. o registri trestov. Žalobcom požadované znenie odpovede sa neobmedzilo len na skutkové tvrdenie, ktorým by sa neúplné skutkové tvrdenie poprelo, doplnilo, spresnilo alebo vysvetlilo, ale neprimerane rozširuje článok nad rámec požadovaný zákonom. Súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, keď žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku na uloženie povinnosti žalovanému uverejniť ním požadovanú odpoveď a zaplatiť mu peňažnú náhradu za ním namietané štyri výroky/skutkové tvrdenia v článku uverejnenom v Denníku SME dňa 30.03.2020. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne popretia tvrdení protistrany t.j. žalovaného vo vzťahu k nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu k uverejneniu odpovede vo vzťahu k prvým trom napádaným skutkovým tvrdeniam a neexistencii spôsobilosti namietaného štvrtého výroku zasiahnuť do názvu alebo dobrej povesti žalobcu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. januára 2024 sp. zn. 5Co/134/2023 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v súdnej veci vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil. K otázke aktívnej vecnej legitímácie pre uplatnenie práva na odpoveď uviedol, že túto má buď fyzická osoba, ktorej cti, dôstojnosti alebo súkromia sa dotýkajú uverejnené nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce skutkové tvrdenia alebo právnická osoba, ktorej názvu alebo dobrej povesti za takéto skutkové tvrdenia (nepravdivé, neúplné alebo pravdu skresľujúce) dotýkajú. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že obsahom prvých troch výrokov je osoba PhDr. Y. S., nie osoba žalobcu, tieto (všetky) nie sú v zmysle § 8 ods. 1 tlačového zákona nepravdivými, neúplnými alebo pravdu skresľujúcimi skutkovými tvrdeniami, ktoré by sa dotkli (mohli dotknúť) názvu alebo dobrej povesti žalobcu. Tlačový zákon nepriznáva právnickej osobe právo na odpoveď, ak sa namietané skutkové tvrdenia týkali jej člena alebo štatutára, nemožno dospieť k záveru, že skutkové tvrdenie o štatutárnom orgáne právnickej osoby v článku, ktorý je zameraný primárne na právnickú osobu, je vždy spôsobilé

zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby. Zverejnené skutkové tvrdenia v článku nie sú kritikou žalobcu, priamo sa ho netýkajú a nie sú spôsobilé zasiahnuť do jeho dobrej povesti, ich predmetom je odlišný subjekt. Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že žalobca nie je v súdnej veci aktívne vecne legitimovaným subjektom. Odvolací súd sa nakoniec stotožnil aj s tvrdením žalovaného ohľadne navrhovaného znenia odpovede, že toto sa má/môže obmedziť len na skutkové tvrdenia, ktorým sa skutkové tvrdenie uvedené v článku poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí. Informácie o tom, že žalobca zaslal žalovanému kópiu výpisu z registra trestov a následné citovanie § 10 ods. 1 zák. č. 330/2007 Z.z. o registri trestov je v priamom rozpore s týmto ustanovením tlačového zákona, lebo takéto informácie žiadnym spôsobom nepopierajú, nedoplňujú, nespresňujú ani nevysvetľujú žalobou napadnuté skutkové tvrdenia, a preto navrhovaný text odpovede neprimerane rozširuje článok a nespĺňa preto náležitosti podľa tlačového zákona.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a z ustanovenia § 421 ods. 1

písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci). Za nesprávne právne posúdenie považoval v prvom rade záver odvolacieho súdu, že tlačový zákon nepriznáva právnickej osobe právo na odpoveď, ak sa namietané skutkové tvrdenie týkalo jej člena alebo štatutára, nemožno dospieť záveru, že skutkové tvrdenie o štatutárnom orgáne právnickej osoby v článku, ktorý je zameraný primárne na právnickú osobu, je vždy spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu. Podľa názoru dovolateľa skutkové tvrdenie o štatutárnom orgáne právnickej osoby je vždy spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby. Za druhé nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu dovolateľ považoval argumentáciu, že každý z právnych inštitútov (pozn.: právo na opravu a právo na odpoveď) je prostriedkom nápravy, slúži na odstránenie zlého dojmu, ktorý si verejnosť vytvorila alebo mohla vytvoriť o osobe, o ktorej masmédiá uverejnili informácie. Pozitívna zmienka o osobe nedáva príčinu na naplnenie korektívneho účelu práva na opravu, či práva na odpoveď. Právo na opravu aj právo na odpoveď teda vzniká iba tomu, kto má dôvod brániť sa pred skutkovým tvrdením, ktoré sa dotklo osoby negatívne. Žalobca uviedol, že právo na odpoveď vzniká právnickej osobe vtedy, ak sa skutkové tvrdenie o nej dotklo jej dobrej povesti, pričom tlačový zákon nevyžaduje, aby išlo o zlý dojem, či negatívne dotknutie sa právnickej osoby. Napokon tretie nesprávne posúdenie videl v tom, že odvolací súd sa stotožnil aj s tvrdením žalovaného ohľadom navrhovaného znenia odpovede, že toto sa má/môže obmedziť len na skutkové tvrdenia, ktorým sa skutkové tvrdenie uvedené v článku poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí. Informácie o tom, že žalobca zaslal žalovanému kópiu výpisu z registra trestov a následné citovanie § 10 ods. 1 zák.č. 300/2007 Z.z. o registri trestov, je v priamom rozpore s týmto ustanovením tlačového zákona, takéto informácie žiadnym spôsobom nepopierajú, nedoplňujú nespresňujú ani nevysvetľujú žalobou napadnuté skutkové tvrdenia, a preto navrhovaný text odpovede neprimerane rozširuje článok a nespĺňa náležitosti podľa tlačového zákona. Podľa názoru žalobcu informácie týkajúce sa výpisu z registra trestov štatutárneho orgánu žalobcu a citácia zákonného ustanovenia, podľa ktorého žalobca nebol právoplatne odsúdený práve na základe predloženého výpisu z registra trestov, sú skutkové tvrdenia, ktorými sa vysvetľujú skutkové tvrdenia žalovaného.

3.1. Dovolateľ namietal i nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré v odvolaní uviedol. Závery rozsudku odvolacieho súdu sú natoľko nedostatočné, že žalobcovi znemožňujú sa k nim dôsledne vyjadriť. Reakcia na jeho argumenty z odvolania proti prvostupňovému rozsudku je podaná spôsobom, ktorý vyžaduje od žalobcu, aby svoje argumenty z odvolania rozdelil na dve skupiny - skupina, ktorá spôsobila „tichú“ redukciu argumentov prvostupňového súdu vedúcich k zamietnutiu žaloby s následkom, že v texte rozsudku odvolacieho súdu chýba vysporiadanie sa odvolacieho súdu s odvolaním žalobcu, a skupina, ktorá bez zmienky o argumentácii žalobcu v odvolaní a bez vysporiadania sa s ňou vytvorila „prikrývaciu“ argumentáciu odvolacieho súdu, ktorej účel je vytvoriť zdanie správnosti skutkových a právnych záverov prvostupňového súdu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nesprávne právne posúdenie nespôsobuje existenciu vady zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Závery súdu sú vecne správne a zohľadňujúce ustálenú judikatúru ústavného súdu. Dovolanie žalobcu podľa jeho názoru nenapĺňa zákonné náležitosti, osobitne sa vyjadril aj k jednotlivým právnym otázkam. Navrhol dovolanie odmietnuť alebo zamietnuť.

4.1. Na toto vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca ďalším podaním, v ktorom rozvinul svoju argumentáciu o závery súdnej praxe.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné i dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Dovolací súd v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020) sa zaoberal aj celkovým postupom odvolacieho súdu a j.pokiaľ išlo o hodnotenie skutkových zistení, potrebu dokazovania, a preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, pričom zistil porušenie procesných pravidiel CSP v odvolacom konaní, ktoré majú za následok prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú

zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku vydaného súdom prvej inštancie.

13. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie.

14. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný dostatočne sa zaoberať argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní, z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Argumentácia súdu má byť koherentná a rozhodnutie konzistentné.

15. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ opodstatnene namietal nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP sa náležite nevysporiadal so všetkými okolnosťami prejednávanej veci. Išlo najmä o posúdenie miery zásahu do práv žalobcu, jeho obsahu, formy a okolností prípadu. S daným záverom potom úzko súvisí právne posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie, na ktorom svoje rozhodnutie odvolací súd založil.

15.1. Podľa názoru dovolacieho súdu k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti právnickej osoby môže dôjsť nielen zásahom do práv samotnej právnickej osoby ako celku, ale aj zásahmi, ktoré sa dotýkajú jej jednotlivých predstaviteľov, respektíve zamestnancov. Pokiaľ teda existuje vzájomná prepojenosť/väzba medzi jednotlivými fyzickými osobami tvoriacimi právnickú osobu a jej dobrou povestou, môže útok na konkrétneho predstaviteľa právnickej osoby poškodiť dobrú povesť právnickej osoby a rovnako môže útok na dobrú povesť právnickej osoby mať negatívny vplyv na samotné fyzické osoby; vždy však bude záležať na konkrétnom zásahu, jeho obsahu, forme, okolnostiach prípadu.

16. Odvolací súd v súvislosti s predmetným podstatným právnym posúdením uviedol: „... Tlačový zákon nepriznáva právnickej osobe právo na odpoveď, ak sa namietané skutkové tvrdenia týkali jej člena alebo štatutára, nemožno dospieť k záveru, že skutkové tvrdenie o štatutárnom orgáne právnickej osoby v článku, ktorý je zameraný primárne na právnickú osobu, je vždy spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby. Zverejnené skutkové tvrdenia v článku nie sú kritikou žalobcu, priamo sa ho netýkajú, a nie sú spôsobilé zasiahnuť do jeho dobrej povesti, ich predmetom je odlišný subjekt.”

16.1. Samotná citovaná veta nie je dostatočne zrozumiteľná a nie je úplne jednoznačná, ako ju v podmienkach súdnej veci vykladať. Pokiaľ mal odvolací súd na mysli, že existujú prípady, kedy skutkové tvrdenia o štatutárnom orgáne osoby nie sú spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby, tento samotný záver odvolacieho súdu sám osebe nie je v rozpore s tézou uvedenou v bode 15.1., avšak ako je v tomto bode ďalej uvedené, je potrebné posúdiť konkrétny zásah, jeho obsah, formu i okolnosti prípadu. V tejto súvislosti odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu nebol dostatočne konkrétny. Zo strany odvolacieho súdu bolo potrebné priblížiť, kedy (v akých prípadoch) táto väzba medzi štatutárom právnickej osoby a dobrou povestou právnickej osoby nie je spôsobilá zasiahnuť do práva žalobcu a situáciu, ktorú predstavuje prejednávaná vec zasadiť do týchto kritérií, kedy nie je

potrebné poskytnúť žalobcovi ochranu uplatnením práva na odpoveď.

17. Posúdenie veci krajským súdom sa tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok.

18. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

19. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd dodáva, že dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP bol zistený, lebo náležitým neodôvodnením napadnutého rozhodnutia, došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu, zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015). Dovolací súd len v čiastkovej otázke („druhé právne posúdenie“) si dovoľuje upozorniť na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 350/2014 a právnu vetu, s ktorou je zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu pod č. 11/2017. Ústavný súd sa v danom rozhodnutí podrobne zaoberá účelom práva na tlačovú odpoveď pričom uvádza, že ide ochranu voči zásahom, ktoré sú spôsobilé negatívne zasiahnuť do práv konkrétnej osoby.

21. Z uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.